

Monique Roffey, *The Mermaid of Black Conch*

First published in Great Britain in 2020

Copyright © Monique Roffey 2020

All rights reserved.

No part of this publication may be reproduced or transmitted in any form
without permission

© 2025 by Alice Books, pentru ediția în limba română

Redactare: Ilinca Gângă

Corectură: Casian Gămănuț

ALICE BOOKS

Valea Lupului, Iași

www.alicebooks.ro

hello@alicebooks.ro

Telefon: 0751 54 02 02

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ROFFEY, MONIQUE

Sirena din Black Conch / Monique Roffey; trad. din lb. engleză și note
de Iulia Dromereschi. - Valea Lupului: Alice Books, 2025.

ISBN 978-630-6676-39-2

I. Dromereschi, Iulia (trad.; note)

821.111

MONIQUE ROFFEY

SIRENA DIN BLACK CONCH

Traducere din limba engleză
și note de Iulia Dromereschi

Cuprins

<i>Despre autoare</i>	5
1. <i>Simplicity</i>	11
2. <i>Dauntless</i>	22
3. Înapoi pe Pământ.....	51
4. Picioare	86
5. Vorbire.....	117
6. Ploaia de pește	144
7. Barracuda.....	168
8. Paradis.....	204
9. Operațiunea Nauticus.....	228
10. <i>Huracan</i>	245
11. Rosamund	262
<i>Nota autoarei</i>	275

1

Simplicity

Codițele împletite i-au încărunțit, iar trupul i s-a uscat până a ajuns să semene cu niște crenguțe de coral negru și dur, dar mai sunt câțiva oameni în St. Constance care și-l amintesc pe David Baptiste în tinerețe, când a participat la evenimentele din 1976, când albiștii din Florida au venit să pescuiască marlin și-n schimb au scos din apele mării o sireună. S-a petrecut în aprilie, după ce țestoasele pielose începuseră să migreze. Unii au zis că a venit cu ele. Alții, care pescuiau în larg, au zis că o mai văzuseră înainte. Dar cei mai mulți erau de acord că n-ar fi fost prinsă dacă ei doi nu și-ar fi făcut ochi dulci.

În Black Conch cel mai bine se pescuiește dimineața, la prima oră. David Baptiste ieșea adesea cât mai

dévreme, încercând să le-o ia înainte celorlalți pescari, ca să prindă macrou-rege sau biban-roșu. Se îndrepta spre stâncile zimțate aflate cam la o milă marină de Murder Bay, luând după el, ca de obicei, ce avea nevoie să-i țină companie cât își punea undițele: un cui din cea mai bună ganja locală și chitara, la care nu cânta prea bine. Era un instrument vechi, jerpelit, pe care i-l dăduse vărul lui, Nicer Country. Arunca ancora aproape de stâncile acelea, lega vâsla, își aprindea cuiul și zdrăngănea de capul lui, în timp ce discul alb ca de neon al soarelui apărea la orizont, împingându-se tot mai sus, lent, lent, impunător pe cerul albastru-argintiu.

David zdrăngănea la chitară și fredona încetișor când ea și-a ridicat capul plin de crustacee și de alge din marea plată, cu irizații cenușii. Nuanțele sale aspre de turcoaz au rămas neclintite. Sirena a scos deci capul și l-a privit o vreme, apoi el s-a uitat în jur și a dat de ea.

— Sfântă Precistă și Doamne, Dumnezeule! a exclamat.

Ea a intrat la loc în apă. Iute, iute, a pus jos chitara și a privit atent. Nu se luminase încă. S-a frecat la ochi, vrând parcă să vadă mai bine.

— Ayyy, a strigat el peste ape. Doudou. Vino. Mami wata! Vino. Vino-acu'.

Și-a dus o mână la inimă, fiindcă îi tremura în piept. Stomacul i se strângea de dorință și de teamă și de uimire, căci știa ce văzuse. O femeie. Taman acolo, în apă.

Era o femeie cu piele roșie, nu neagră, nu africană. Nici galbenă, nu era o femeie Chinee sau una cu părul blond din Amsterdam. Nici albastră, albastră ca un nenorocit de pește. Roșie. Era o femeie roșie, ca o amerindiană. Sau partea de sus îi era roșie. Îi văzuse umerii, capul, sânii și părul lung și negru ca niște frânghii, numai mușchi de mare și anemone și scoici încrustate. Era o femeie a mării. S-a holbat o vreme într-acolo. S-a uitat bine la cui: să fi fumat ceva atât de tare? S-a scuturat și s-a uitat atent la mare, așteptând ca ea să iasă iar.

— Vino-napoi, i-a răsunat glasul în apa cenușie.

Sirena scosesse capul deasupra valurilor, iar el zărise o expresie anume pe chipul ei, ca și cum l-ar fi studiat.

A așteptat.

Dar nu s-a întâmplat nimic. Nu în ziua aceea. S-a așezat în pirogă și, fără să știe de ce, a vărsat lacrimi pentru mama lui. Pentru Lavinia Baptiste, mama lui cea bună, brutăreasa satului, care pierise cu nici doi ani în urmă. Mai târziu, când s-a chinuit să-și amintească, s-a gândit la toate poveștile auzite în copilărie, povești cu creaturi marine jumi-juma, doar că acelea erau despre bărbați ai mării. Legenda locului povestea despre bărbați ai mării care locuiau în adâncuri și veneau când și când la țărm să se împerecheze cu fecioare ale râului. Povești vechi, din perioada colonială. Pescarii bătrâni se adunau în crâșma lui Ce-Ce de pe țărm și povesteau până târziu în noapte, după multe

măsuri de rom și prea multă marijuana. Bărbații mării din Black Conch erau doar atât: povești.

Era aprilie, vremea migrației țestoaselor pielose spre sud, către Black Conch, anotimpul secetos, al copacilor poui care explodau în floare pe dealuri, în nuanțe de galben și roz, ca niște bombe cu sulf, vremea când copacul flacără începe să înflorească. Din clipa în care femeia cu pielea roșie s-a ridicat din valuri și a dispărut îndată, parcă tachinându-l, David a tânjit să o revadă. A simțit o melancolie dulce-amăruie, o mângâiere blândă în suflet. N-avea nicio legătură cu ce fumase. În ziua aceea, o parte din el s-a aprins, o parte despre care habar n-avea. A simțit un junghi ascuțit în partea plată dintre coaste, în plexul solar.

— Vino-napoi, a zis, blând, blând și amabil, după ce lacrimile pentru maică-sa s-au uscat și fața i s-a întins de sarea lor.

Se întâmplase ceva. Ea se ridicase din apă, alegându-l pe el, un pescar umil.

— Vino, doudou, a implorat și mai blând, parcă s-o momească.

Dar apa era din nou neclintită.

A doua zi, de dimineață, David s-a dus în același loc de lângă stâncile zimțate din Murder Bay, unde a așteptat câteva ore și n-a văzut nimic. N-a fumat nimic. A treia zi la fel. Patru zile la rând a ieșit cu piroga. A oprit motorul, a aruncat ancora și-a așteptat. N-a zis nimănui ce văzuse. A evitat crâșma lui Ce-ce, proprietatea mătușii lui cu inimă bună și gură mare. Și-a evitat verii,

tovarășii din St. Constance. S-a dus acasă, în căbănuța de pe deal, pe care o construise chiar el, înconjurață de bananieri, unde locuia cu Harvey, corcitură lui. Era foc și pară. S-a dus la culcare devreme ca să se trezească devreme. Trebuia să vadă iar sirena, să se asigure că văzuse bine. Trebuia să-și astâmpere focul din inimă, să-și potolească vâjâitul din cap. Nu mai simțise niciodată așa ceva, cu siguranță nu pentru o muritoare.

Apoi, în a cincea zi, în jur de ora șase, zdrăngănea la chitară și fredona un imn, când sirena s-a arătat iar.

De data asta, a lovit apa cu palma și a scos un sunet ca de pasăre. Când el a ridicat capul, nu s-a speriat din cale-afară, deși stomacul i s-a încleștat și i-au înțepenit toți mușchii. A rămas pe loc și a privit-o pe săturate. Plutea la babord, calmă, calmă, ca o femeie obișnuită pe o plută, doar că n-avea plută. Sirena, cu păr lung și negru și ochi mari, scânteietori, îl privea bănuitoare. A ridicat capul și numai atunci și-a dat seama David că se uita la chitara lui. Încet, încet, ca să n-o facă să dispară iar, a luat chitara și a început să murmure un cântec. Ea a rămas pe loc, plutind, privind, lovind lent apa cu brațele și coada masivă.

Muzica a adus-o la el, nu zgomotul motorului, deși îl cunoștea. Magia muzicii, cântecul care trăiește în fiice ființă de pe pământ, inclusiv în sirene. N-a mai auzit muzică de multă vreme, poate de o mie de ani, și a fost atrasă la suprafață, foarte lent, mânată de curiozitate.

În dimineața aceea, David i-a cântat imnuri blânde învățate de copil, care-L lăudau pe Dumnezeu. A cântat pentru ea cântece sfinte, cântece care i-au adus lacrimi în ochi. Erau la un petec de mare distanță și se priveau: un pescar tânăr, cu ochi umezi, din Black Conch, cu o chitară veche, și o sireună care sosisse purtată de curenții din apele cubaneze, unde se vorbea cândva despre ea drept Aycayia.

*

Am dispărut într-o noapte, într-o furtună mare
demult, demult
Insula unde trăia poporul Taino
și poporul dinainte de Taino
La nord între insule și la vest
Insula mi-o amintesc
în formă de șopârlă
Am văzut marea
I-am văzut gloria
I-am văzut puterea
puterea regatului său
Am înotat între furiile sale
Am înotat în nefericirea ei
Am înotat pe fundul catifelat
coralii
orașele de dedesubt
Am înotat sub insule
Am înotat aproape de țarm, în ape mici

și am văzut copiii jucându-se
Am înotat cu canoele lente de oțel
Am înotat peste tot în arhipelag
Am înotat cu un GRUP mare de delfini
Am înotat cu BANCURI de pești
mari cât un om
Am plonjat între zidurile oceanului
Aș fi murit repede, femeie fiind
Patruzeci de cicluri? Copii, soț
viață pe țarm și viață cu naștere și moarte
Dar am trăit în schimb peste o mie de cicluri
în mare
N-am fost singură când am fost blestemată
Am fost alungată cu o femeie bătrână
și ea a dispărut în aceeași noapte
demult, demult, că nu mai știu când,
doar c-au stârnit un uragan
să mă ducă departe
să-mi lipească picioarele într-o coadă

*

Jurnalul lui David Baptiste, martie 2015

Sunt mereu bucuros când văd că sosesc primele țestoase pieltoase. Știu că va apărea curând și ea, sirena mea, voioasă, și mă va saluta. Mă uitam după ea în fiecare seară, începând din aprilie. Știa mereu unde să mă găsească, lângă aceleași stânci zimțate unde ne-am

văzut prima dată, la o milă marină de Murder Bay. Și acum e un loc ferit, de când toți peștii din mare s pescuți. M-am uitat după Aycayia mai bine de juma' de viață. Am avut destule femei de-atunci, tot felul – prietene, mamele copiilor mei, iubite –, dar niciuna ca ea.

Ea a fost altceva.

Acu' îs bătrân și bolnav rău, rău, nu mă pot mișca prea mult, bolnav, nu pot lucra, nu pot ieși pe mare, așa că-mi scriu povestea. Mă așez și beau un rom sau două, să-mi înec durerea, să-mi înec nenorocita de inimă în băutură. După uraganul Rosamund s-a schimbat totul, băi, s-a dus totul pe copcă și apoi, la un an după ce ne-am întâlnit, ea a venit înapoi.

Domnișoara Rain a învățat-o cuvinte când a venit la mine, după ce-au scos-o din mare în ziua aceea. Vorbea o limbă doar de ea știută și scotea cuvinte din asta când făceam dragoste. Dar era o limbă de demult și nici nu și-o amintea bine. N-o mai vorbise de atâta timp. Cât am locuit împreună, am învățat numele fiecărui pește, ea și cu mine, din enciclopedia domnișoarei Rain. O luam cu mine în barcă. Aycayia se dădea în vânt după învățat și voia să știe numele tuturor peștilor din tot oceanul, al tuturor vietăților din toată marea și de pe țarm. Am învățat și io jumate din numele alea, că orice pește are și nume latinesc. Așa că acum e o sirena care știe numele fiecărui nenorocit de pește din mare în două limbi și unora știe să le zică și pe limba ei.

Sirena m-a speriat de moarte când am văzut-o întâia oară. Partea de sus a țâșnit din mare. Era roșie, ca o amerindiană, și solzoasă și lucioasă, de parcă s-ar fi lustruit s-arate bine. A ieșit de nicăieri, bre. Am auzit un *pleosc* și apoi *fâl, fâl*.

S-a ridicat. I-au plăcut imnurile celea pe care le cântam atunci. Părea că-i place cum îmi sună vocea, cum răsună în larg. Mai pe urmă am priceput c-a ajuns pe țărmurile noastre din apele Cubei. Abia mult mai târziu mi-a zis povestea ei ciudată și numele ei. A venit încoa' purtată de curenți, cu o bătrână, Guanayoa. Îmi amintesc cât de curioasă era de enciclopedie. Ce nume am? a întrebat. Cum de nu-i poza mea aici?

În săptămânile următoare, cred c-am văzut-o zi de zi. A ajuns să-mi cunoască zgomotul motorului. De parcă aștepta. Eram atent când mă pișam în apă. Mi-am adus o canistră veche pentru asta. Am hotărât să am răbdare, așa c-am stat și-am așteptat-o cu orele. Și ce să vezi, o aripioară mare, de coadă, mare ca la balena-pilot. Mi s-a încălzit inima. Sirena aia mi-a deschis inima, Doamne. Ea îmi făcea inima să se umfle în piept, num-așa. Mă făcea să-mi dau seama că există animale și pești despre care noi nu știm. Înota în mare tristă, tristă, sau așa zicea, înainte să ne întâlnim. Nu știu cum o fi trăit ea toți anișorii ceia, în oceanul mare, singurică. Cred că era curajoasă tare, deși de mine se temea, când ne-am întâlnit, de ce-aș fi putut să fac dacă o prindeam. Ea și cu mine ne-am privit

ochi în ochi de multe ori, cu mirare, înainte s-o prindă americanii.

Când ne-am întâlnit prima oară, a înotat aproape de barca mea. Am văzut-o bine. Avea capul neted, neted, delicat, fața mică și ochii mici. Arăta ca o femeie de odinioară, din poporul Taino. Am văzut eu poze cu ei într-o carte de istorie, la școală. Avea fața tânără și deloc frumoasă și am văzut ceva străvechi în ochii ei. Am văzut strălucind chipul unei femei din neamul omenesc care a trăit cu secole în urmă. I-am văzut sânii sub solzii fini. Am văzut degete cu membrană, din care picurau sargase. Și părul ei era plin de alge, negru, negru, lung și înțesat de creaturi vii, de parc-ar fi purtat pe cap o coroană din fire electrice. Ori de câte ori își înălța capul, îi vedeam părul ridicându-se, parcă plin de corali de foc.

Apoi, coada ei! Băietel! Ce lucruri vede omul, mai ales dacă-i legat de natură și trăiește aproape de mare!

Am văzut din barcă partea aia a creaturii: yarzi întregi de argint străvechi. O făcea să pară puternică, de parc-ar fi ieșit din coadă. M-am gândit că femeia-pește trebuie să fie cât un delfin de grea, să cântărească cel puțin patru-cinci sute de livre. Când am văzut-o prima dată, m-am gândit că vine dintr-un loc al ordinii mărețe a lui Dumnezeu, un loc nici așa, nici pe dincolo, dintr-un timp când încă se gândea cum să facă făpturile. Era din vremea când peștii ieșeau din mare și făceau picioare și se prefăceau în reptile. Era o creatură care nu ajungea niciodată pe țărm. Asta m-am

gândit înainte să-i aud povestea. Credeam că ea și neamu' ei au rămas neterminate, căci Dumnezeu s-a oprit pe când le crea.

Pe atunci, eram tânăr. Nu m-am gândit c-aș putea să-i fac necazuri. Deja că omul o făcuse nefericită și femeile o blestemaseră. Așa ajunsese sirenă în mare, condamnată la singurătate, cu sexul închis într-o coadă mare. Asta se gândiseră femeile acelea, ca s-o țină departe de bărbații lor. După ce-am salvat-o, nu mi-am imaginat c-ar putea fi rănită iar, de om sau de mine. Am cântat la chitară și din voce pentru ea de multe ori, lângă stâncile din Murder Bay. Nu mi-am mai lăsat undițele la apă după ce-am văzut-o a doua oară, că mi-era frică să nu o prind în cârlig. Dar a fost vina mea c-au prins-o yankeii. Vina mea. A crezut c-aude motorul pirogii mele, *Simplicity*. Eram acolo cu ei, așa că le-a urmărit barca din greșeală.

2

Dauntless

Când baleniera mare *Dauntless* din Florida a sosit la sfârșit de aprilie 1976, la țanc pentru concursul anual de pescuit din Black Conch, proprietarii, doi albi, Thomas și Hank Clayson, căutau oameni pentru echipaj. Nicer Country le-a fost recomandat ca expert local în curenții din jurul insulei. Era un pescar remarcabil. Numai în anul anterior prinsese un marlin de șase sute de livre, iar bestia, cu tot cu corn, ajunsese pe prima pagină din *Gazette*. Așa că l-au tocmit căpitan. Nicer, la rândul-i, a angajat doi băieți din zonă, Short Leg și Nicholas, frați cu tați diferiți, a căror mamă, o femeie arțăgoasă pe nume Priscilla, era vecină cu David pe deal, în spatele satului.

În următoarele câteva zile, au început să sosească tot mai multe bărci de pescuit: *Sea Sprite*, *Pilar*, *August*

Moon, *Divine Flight*, *Tabanca*, *Jouvay*, *Mariner's Dream*. Cele mai multe veneau în josul lanțului de insule, chiar și din Bimini sau Bahamas. Altele din Grenada, St. Kitts, Nevis și Martinica. Veneau și din Florida Keys, din Venezuela sau din Trinidad. O barcă a venit tocmai din Columbia. Toate căutau să prindă marlin albastru, pește-spadă, pește cu cioc, tarpon sau rechin. Fiecare barcă avea o echipă, pe lângă proprietar, cu căpitan și echipaj fie aduși, fie angajați dintre localnici. Orice om din St. Constance încerca să facă bani. Unii localnici își ajustaseră bărcile, montând furcheți și cutii cu momeală. Unii cumpăraseră motoare mai puternice. În ultima săptămână din aprilie sosiseră 40-50 de ambarcațiuni, ancorate în Murder Bay.

Vineri seară, înainte de prima zi de pescuit, crâșma lui Ce-Ce era plină. Din boxele montate în tavan răsunau Chalkdust și The Mighty Sparrow. Toți se simțeau bine, beau și sporovăiau, mâncau pește și turte proaspete, pește pane și cartofi prăjiți. Toți pescarii, bărbați și băieți din Black Conch, erau acolo să cerceteze bărcile ancorate în golf. Ce-Ce însăși fusese toată ziua la bucătărie, cu ajutoarele, pregătind curry de capră și lipii. Ce-Ce, cu răsul ei tare, răgușit, și cu șolduri atât de late, că mereu intra câș pe ușă, zicea că presimte o pradă bogată, că va servi pește prăjit toată luna viitoare.

Cei doi bărbați albi erau tată și fiu. Thomas Clayson, tatăl, purta bermude kaki și cizme de cauciuc. Avea o șapcă murdară de căpitan peste ce-i mai rămăsese din